

Blik op paa hende. »Jeg skal hilse dig fra ham. Han var lidt urolig for sin lille Astrid. Hun er nok igen ikke rigtig flink.«

»Saa—aa,« sagde Jakobe og blev langsomt rød. »Det talte han ikke om før.«

»Naa, jeg tror heller ikke, det har noget videre at betyde; men han vilde dog ikke være for længe borte fra Barnet. Han har jo ingen stor Tillid til sin Husholderske, veed du. Han er virkelig i saa Henseende rigtig ilde stillet, stakkels Mand!«

Hun sagde de sidste Ord med en Betoning, som var Jakobe velbekendt, og hvis Hensigt hun godt forstod. Det var ikke nogen Hemmelighed for hende, at Forældrene grumme gerne saae hende gift med Eybert. Navnlig i den allersidste Tid havde Moderen røbet megen Iver for at paa-virke hende i den Retning, hvad der havde op-bragt hende en Smule, . . . saa meget mere, som det havde været ganske overflødigt. Hun havde i den sidste Maaned ganske af sig selv beskæf-tiget sig mere med ham end nogensinde før i deres lange Bekendtskabstid. Hun havde under hans Fraværelse for første Gang for Alvor savnet ham. Hun havde daglig følt Længsel . . . ikke alene efter deres fortrolige Mørknings-Samtaler om alt det mistrøstige, der skete rundt om i Verden, men efter selve hans personlige Nærværelse, efter hans stille, lyse Smil og den velgørende Ro,